

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **DAVEL MEDIA, s.r.o.**, se sídlem Budíkov 65, Budíkov, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2013, č. j. KUJI 84833/2013, sp. zn. OOSČ 410/2013 OOSC/PP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2015, č. j. 22 A 10/2014 - 23,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 24. 4. 2013, č. j. MMJ/OD/3670/2013-4, JID: 51055/2013/MMJ. Tímto rozhodnutím ji byla uložena podle § 60 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pořádková pokuta ve výši 2 500 Kč, za bezdůvodné nedostavení se k podání vysvětlení dne 15. 4. 2013 v 15 hod., ke kterému byla předvolána.

[3] Předmětem sporu v nyní posuzované věci je otázka, zda byla stěžovatelka předvolána řádně, resp. zda ji za neuposlechnutí výzvy ze dne 24. 4. 2013 mohla či nemohla být uložena pořádková pokuta.

[4] Krajský soud ze správního spisu ověřil, že správní orgán I. stupně prováděl šetření přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), který byl zjištěn prostřednictvím automatizovaného technického prostředku.

[5] Přestupku se dne 18. 2. 2013 v 16:10 hod. v Jihlavě na křižovatce ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská dopustil nezjištěný řidič osobního automobilu Audi, registrační značky: X tím, že nerespektoval signál s červeným světlem „Stůj!“. Provozovatelem uvedeného vozidla je stěžovatelka, která byla podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu nejprve vyzvána k úhradě částky ve výši 2.500 Kč splatné do 15 dnů ode dne doručení výzvy k úhradě. Výzva jí byla doručena do datové schránky dne 25. 2. 2013, stěžovatelka však zůstala nečinná.

[6] Správní orgán následně stěžovatelku jako provozovatelku vozidla předvolal k podání vysvětlení na den 15. 4. 2013 v 15:00 hod. Předvolání bylo doručeno do datové schránky dne 21. 3. 2013. Na předvolání však rovněž nereagovala, ve stanovený termín se k správnímu orgánu I. stupně k podání vysvětlení nedostavila.

[7] Výzva byla řádně doručena a obsahovala poučení o následcích spojených s jejím neuposlechnutím. Stěžovatelka zůstala zcela nečinná a k věci se nijak nevyjádřila, nedala správnímu orgánu ani možnost uvážit o tom, zda jsou či nejsou dány „závažné důvody“, pro které nemá v úmyslu dostavit se k podání vysvětlení; uložení pokuty proto bylo v takové situaci na místě.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatelka napadá rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Namítá, že se krajský soud nevypořádal s jí uplatněnými žalobními námitkami.

[9] V žalobě namítala nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyla k podání vysvětlení předvolána řádně. Z obsahu výzvy nešlo dovodit, že by jí byla stanovena bezpodmínečná povinnost dostavit se pouze osobně, neboť osobní dostavení představovalo pouze jednu z možných alternativ požadované součinnosti.

[10] Dle výzvy byla stěžovatelka naopak oprávněna podat vysvětlení i písemným sdělením identity řidiče. Není jí proto zřejmé, zda jí byla uložena pokuta za to, že se osobně nedostavila, nebo za to, že písemně nereagovala. Nebyla-li řádně předvolána, nemohla jí ani být uložena pořádková pokuta.

[11] Samostatnou právní otázkou, která však není předmětem tohoto řízení, je oprávnění správního orgánu pokutovat předvolaného za nepodání písemného vysvětlení. S touto otázkou úzce souvisí právo na projednání obou deliktů ve společném řízení a uložení souhrnného trestu.

[12] Závěrem kasační stížnosti namítá nezákonnost rozsudku krajského soudu pro nesprávné právní posouzení [103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], spočívající v hodnocení sporné výzvy jako zákonné.

pokračování

[13] Navrhuje, aby napadený rozsudek soud zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[14] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[15] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejprve se zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je totiž možný pouze za předpokladu, že toto rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i bez námitek, z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Veškerá výše uvedená kritéria napadený rozsudek splňuje. Z jeho obsahu je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že podmínky pro uložení pokuty dle § 60 zákona o přestupcích byly v projednávané věci splněny. Předvolání bylo řádně doručeno a z jeho obsahu bylo nepochybné v jaké věci, kdy a kam se má stěžovatelka dostavit. Předvolání obsahovalo náležité poučení o důsledcích neuposlechnutí výzvy.

[18] K namítané nezákonnosti výzvy se krajský soud vyjádřil na str. 6 a 7 svého odůvodnění. Zdůraznil, že pokud by stěžovatelka spolupracovala a např. správnímu orgánu sdělila, že se dostavit nehodlá, protože výzvu považuje za nezákonnou, musel by správní orgán tyto důvody hodnotit, případně výzvu formulovat jinak. K takovému postupu, ale nebyl při jejím mlčení žádný důvod. Krajský soud dále podrobně skutkově odůvodnil, proč byla právě stěžovatelka osobou vhodnou k podání vysvětlení. Tvrzení, že krajský soud námitku nezákonnosti výzvy pominul, proto nemá oporu v jeho odůvodnění.

[19] K věcnému posouzení sporu lze uvést, že podání vysvětlení před zahájením řízení slouží správnímu orgánu k získání informací za účelem ujasnění si otázky, zda vůbec a případně vůči komu zahájit přestupkové řízení. Povinnost dostavit se na předvolání ke správnímu orgánu k podání nezbytného vysvětlení má zásadně každý, i ten, kdo je podezřelý ze spáchání přestupku. Ten má také nezpochybnitelné právo výpověď ze zákonem vymezených důvodů odepřít, o čemž musí být řádně a prokazatelně poučen (§ 60 odst. 1 přestupkového zákona), a to předtím, než začne vypovídat.

[20] Z obsahu správního spisu soud ověřil, že stěžovatelka byla předvolána k podání vysvětlení, protože je provozovatelkou osobního vozidla, jehož nezjištěný řidič byl podezřelý, že dne 18. 2. 2013 projel křižovatku ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v Jihlavě na červený signál (blíže srov. odst. 5 tohoto rozsudku). Součástí předvolání bylo poučení o možné omluvě i důsledcích neuposlechnutí výzvy. Dále bylo stěžovatelce umožněno učinit požadované

vysvětlení (tj. jméno, příjmení, datum narození a bydliště řidiče) také písemně, způsobem v předvolání popsaným, nejpozději do termínu, na který byla k podání vysvětlení předvolána.

[21] Soud hodnotí výzvu k předvolání jako srozumitelnou a zákonnou. Nic nenasvědčuje tomu, že předvolání bylo vedeno záměrem donucovat stěžovatelku k poskytnutí informací, které by mohly vést k sebeobviňování. V době předvolání bylo zřejmé, že osobní vozidlo (jehož je stěžovatelka provozovatelkou) projelo uvedeného dne a času křižovátku ulic Jiráskova – Fritzova – Zborovská v Jihlavě na červenou. Nebylo však vůbec zřejmé, kdo se zadokumentovaného skutku majícího znaky přestupku dopustil. Předvolání stěžovatelky jako provozovatelky příslušného vozidla bylo zcela logickým krokem, po němž měly následovat kroky další, zejména náležité poučení o možnosti odeprít výpověď z důvodů uvedených v § 60 přestupkového zákona, k čemuž však již nedošlo, protože stěžovatelka výzvu správního orgánu zcela ignorovala.

[22] Skutečnost, že ve výzvě bylo na místo osobního dostavení se do sídla správního orgánu alternativně umožněno požadované informace sdělit písemně, sama o sobě nečiní výzvu nezákonnou. Námitky, dle kterých právě z tohoto důvodu není zřejmé, za co konkrétně byla pokuta uložena, považuje soud za ryze účelové. Z obsahu správního spisu se podává, že stěžovatelka si byla vědoma, za co jí správní orgán pokutu uložil. Svoji pasivitu se snažila v odvolacím řízení obhájit zákazem sebeobviňování a přirovnáním svého příběhu situaci řešené v nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 2. 2010. sp. zn. I. ÚS 1849/08. Její stěžejní argumentace vycházela z přesvědčení, že pořádková pokuta jí neměla být uložena, protože na předvolání k podání vysvětlení nebyla povinna reagovat žádným způsobem.

[23] Pokud by stěžovatelka správnímu orgánu sdělila, že využívá svého práva odmítnut vyprávět z důvodů uvedených v § 60 zákona o přestupcích, nemohl by jí správní orgán žádným způsobem k podání vysvětlení nutit, ani ji za odmítnutí podat vysvětlení sankcionovat. Je nepochybné, že stěžovatelka nic takového správnímu orgánu ani nenaznačila. Naopak předvolání ignorovala, se správním orgánem nekomunikovala a svoji pasivitou mu neumožnila ujasnit si, v jakém procesním postavení vystupuje a jaká práva s tímto postavením spojená musí být respektována.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížností zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[25] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu